

O okurkové diplomacii a odtržení od reality

 web.litterate.cz/o-okurkove-diplomacii-a-odtrzeni-od-reality

Vidlák

3 října, 2024

Ondra Dostál je zřejmě prvním europoslancem v dějinách, který si za svého asistenta vzal řezníka... A podle toho vypadá naše poslanecká diplomacie. Dáváme dohromady skupiny chcimírů a vyšetřovatelů Fajzrgejt pomocí utopenců, škvarkové pomazánky, českého chleba se sádlem a cibulí, nakrájeného uzeného masa, pražské šunky, znojemských okurek a podobného materiálu. Funguje to skvěle. I v europarlamentu platí, že prase má nejvíc kamarádů.

Kdybych byl premiérem, zařídil bych, aby každý český europoslanec automaticky dostal od plzeňského pivovaru vkusnou přenosnou pípu a pravidelnou dodávku malých soudečků. K tomu i degustační balení tvarůžků, nakládaných hermelínů, nakládaných okurčiček a podobného materiálu. Čeští potravináři a nápojáři by tím udělali lepší lobbying než členstvím v různých asociacích. Myslím, že pro českou pozici by se v Evropě udělalo víc práce trochou plzeňského piva, než lísáním se k Uršule a plnou hubou evropských hodnot.

Stejně tak by prospělo, kdyby sem do Bruselu Česká republika dodávala víc lidí z praxe. Všeobecně se sem totiž dostávají především absolventi evropských studií, kteří do Bruselu jezdí na stáže už během školy. Naučí se chodit v tomhle obrovském baráku, pochopí systém i management, pak dostanou kontrakt a při trošce štěstí tu mohou prožít celý život, aniž by přišli do styku s reálným světem.

Narazil jsem tu i na lidi, kteří byli dříve firemní manažeři, či mistři ve výrobě, dokonce jsem tu potkal i bývalého řemeslníka, ale jednoznačně a drtivě tu převažují asistenti a úředníci, kteří na to mají diplom z příslušné fakulty. Ti tady postupně procházejí europarlamentní hierarchií s pravidelným zvyšováním velmi solidního

platu (solidního i na bruselské poměry), stěžují si na různé nepodstatné ptákoviny, handrkují se o delší možnost home office a samozřejmě mají pocit, že tak jako oni, se mají všichni v Evropě. A pokud ne, tak se měli líp učit... každý přece může být bruselským úředníkem nebo asistentem.

V Bruselu se kolem evropských institucí točí zhruba stotisícová armáda přenašečů lejster, sepisovačů nařízeních, sedičů na poradách, jejich šéfů a ještě vyšších šéfů, tu a tam je mezi nimi nějaká normální účetní nebo mzdová účetní a vlastně stále výjimečněji je mezi nimi někdo, kdo předtím dělal i něco jiného než podklady pro jednání parlamentního výboru.

Zvolení poslanci jsou od reálného života vlastně odtrženi ještě nejméně. Ti si alespoň museli projít nějakým procesem setkávání s voliči, museli zaujmout nějakou voličskou skupinu, zpravidla nabízeli nějakou profesní či lidskou zkušenost. Ale pak přijdou sem a ujme se jich armáda profesionálních odtrženců od reality v poměru asi 50:1 a postupně je zpracují. Jen málokterý europoslanec to ustojí. Podívejte se třeba na Zdechovského. Na začátku ještě řešil řidiče kamionů, které zavřeli za to, že jim ve Francii skočili do auta migranti, či se věnoval případu paní Michalákové, které v Norsku odebrali děti. Pak ale začal dávat na fejsbuk svoje fotky v maskáčích i nahoře bez, ukazoval jak se jeho synek učí střílet ze vzduchovky na obranu proti agresivnímu Rusku a teď řeší strategické partnerství s Kazachstánem, který bude díky jeho osobnímu úsilí vytržen z postsovětského prostoru a stane se věrným evropským spojencem... Tohle udělá s člověkem zdejší prostředí...

Jestli toto pozvolné odtrhávání od reality člověk ustojí, to se předem nedá říct. To prostě nikdo neví. Ale poznáte to snadno. Původně rozumný europoslanec začne stále více mluvit z cesty. Začne vám vysvětlovat, že grýndýl je příležitost (pro ty zdejší rozhodně), začne tleskat vestoje Grétě Thurberg, začne se fotit u stánku s hranolkami a napodobovat Merkelovou a hlavně... začne mít problémy s tím, jak vám vysvětlit, že se máte pořád lépe.

Tento článek (naštěstí) nevyjadřuje oficiální názor evropského parlamentu.